

sidste kun — ligesom hvert Medlem af By-(Sogne)raadet — har een Stemme. Alle Bevillinger, som ikke ere givne paa bestemt Aaremaal, skulle inden et Aar efter Lovens Ikrafttræden forelægges den nye bevilligende Myndighed til Afgørelse.

2) Der oprettes i hver Kommune et Tilsynsraad, bestaaende halvt af Mænd og halvt af Kvinder, valgt af Kommunalbestyrelsen efter Reglerne for Forholdstalsvalg blandt de af Kommunens Beboere, som have kommunal Valgret, hvilket Raad paaser, at de offentlige Fornøjelser, som Folket har Krav paa, holdes indenfor Anstændighedens Grænser, saa at de højne i Stedet for at drage ned ad.

3) Det forbydes Politifunktionærerne under nogen som helst Form at tage imod Vederlag for at være til Stede og vaage over Ordenens Opretholdelse ved offentlige Fornøjelser.

Da Spørgsmaalet er Genstand for Overvejelse af Justitsministeren, gør Udvalget ikke Indstilling.

11. Fra 7,047 Mænd og Kvinder om Haandhævelse af Straffelovens § 177 (Indbragt den 24. Februar 1911 ved 2den Landstingsmand for 9de Kreds, Nordby).

Andragendet er saalydende:

Vi undertegnede private Borgere og Borgerinder i Danmark, tilhørende forskellige Samfundslag i Befolkningen, tillade os herved ærbødigt at henlede den høje Regerings og Rigsdags Opmærksomhed paa følgende:

Straffelovens § 177 lyder saaledes:

„Omgængelse mod Naturen straffes med Forbedringshusarbejde“.

Skønt efter Grundlovens § 2 kun „Kongen og Rigsdagen i Forening“ kan opheve bestaaende Love, og skønt Straffelovens § 131 udtrykkelig straffer „en Embedsmand, som ifølge sit Embede skal virke til Straffemagtens Haandhævelse“, men med „Forsæt undlader at forfølge en strafbar Handling“, med Fængsel, Embedsfortabelse m. m., have københavnske Straffemyndigheder (de anklagende) paa Trods af den grundlovmæssige Ordning, dog sat § 177 delvis ud af Kraft i de sidste 4—5 Aar, idet de kun bringe den i Anvendelse overfor Forbrydere, der have forset sig med Personer under 18 Aar, og saaledes underskyder § 177 den vilkaarlige og klart lovstridige Tilføjelse: „dog kun naar den begaas mod Personer under 18 Aar“. (Dette udsiges bl. a. aabent af Undersøgelsesdommeren i den store Sædelighedssag 1906—07, konstitueret Assessor Wilcke, der i sin Pjece om „Homoseksualitet“ skriver: „Den fornavnte Retssag, der kun drejede sig om voksnes Forhold til Børn og mindreaarige af samme Køn“ —).

Dette klare Lovbrud, der lader tilstaaende og overbeviste Forbrydere løbe og faktisk gør en Handling straffri og tilladt, som Landets Lov belægger med Forbedringshusstraf, har mægtigt bidraget til at udbrede den modbydelige, farlige og for hele Karakteren saa nedbrydende unaturlige Last og givet hele Landets mandlige Ungdom over 18 Aar, ikke mindst de værnepligtige paa Kasernerne, til Pris for de perverse Vellystninges Efterstræbelser.

Vi nedlægge en energisk Protest imod dette dobbelte Brud paa Grundloven og Straffelovene.

Vi protestere imod, at Landets Lov saaledes sættes ud af Kraft uden Rigsdagens Medvirkning.

Vi protestere imod, at Landets Ungdom, paa Trods af Straffelovens klare Ord, gives til Pris for en farlig og ødelæggende Forførelse, for at skaane et forsvindende Mindretal af unaturlige Vellystninge for den fortjente Straf.

Og vi protestere imod, at en Slappelse i visse Kredses moralske Opfattelse og en falsk Humanitet skal være i Stand til at medføre saa farlige og saavel for den enkelte som for Samfundet ødelæggende Følger.

Vi fordre den grundlovmæssige Ordning respekteret og den gældende Straffelovs § 177 fuldt ud bragt til Anvendelse overfor alle fremtidige Forbrydelser.

Thi vel vide vi, at der ogsaa vil kræves aandelige Midler, naar det gælder et saadant Ondes Udryddelse af et Folk. Men dels anse vi mange netop af dem, der